

2023. január 30. hétfő

Zsolt 91,14-16 *Mivel ragaszkodik hozzám, megmentem őt, oltalmazom, mert ismeri nevemet. Ha kiált hozzám, meghallgatom, vele leszek a nyomorúságban, kiragadom onnan, és megdicsőítem őt. Megelégitem hosszú élettel, gyönyörködhet szabadításomban.*

Mk 12, 38-40: *Tanítás közben (Jézus) így szólt: „Őrizkedjétek az írástudóktól, akik szeretnek hosszú köntösben járni, és szeretik, ha köszöntik őket a tereken. Szeretnek a fő helyeken ülni a zsinagógákban és az asztalfőn a lakomákon. Felemésztik az özvegyek vagyonát, és színlelésből hosszan imádkoznak. Ezekre vár a legsúlyosabb ítélet.”*

Igehirdetés:

Jézus nagyon súlyos szavakkal ítéli el a vallásos képmutatást. Sokan ezt úgy próbálják megelőzni, hogy nem járnak templomba, egyrészt mert ott képmutatók vannak, másrészt pedig azért, mert akkor ő nem lesz képmutató. Az a rossz hírem van, hogy ennyivel ezt nem lehet elintézni. Jézus arra hívja fel a figyelmet, hogy az életünk egyik legfontosabb mércéje nem az, amit kifelé mutatunk, hanem az, ahogyan a kiszolgáltató emberekkel bánunk. Az özvegyek vagyonának felélése ezt jelenti, hiszen az özvegyek a kor jogrendje szerint teljesen kiszolgáltatók voltak. Ezért is jön létre az első keresztény közösségben az özvegyek rendje, akikre különös figyelmet fordít az ősegyház.

De mi dolgunk nekünk ezzel? Dobjak pénzt a koldusnak, vagy mi legyen, hogy OK legyek? Talán a legfontosabb először azt megnézni, hogy kik számomra a kiszolgáltató emberek.

- Sok szempontból ki van szolgáltatva a diák a tanárának. Nagy felelősség ez a számunkra, hogyan élünk ezzel a helyzettel, pásztorai, vagy béresei vagyunk-e a ránk bízottaknak? De néha fordított helyzet áll elő: amikor például valaki a tanáráról pletykákat indít el, vagy ad tovább, akkor abban a helyzetben a tanár van kiszolgáltató a diákjának.
- Ti is ki vagytok sokszor szolgáltatva egymásnak, akár szemtől szembe, akár egymás háta mögött. Mindig úgy beszélek-e a másiról, mintha jelen lenne? Vagy ki tudom-e hagyni a túpontos és humoros beszólásomat, ha azzal bántom a másikat? Megéletek-e, hogy akinek beszóltok, akit bántotok az éppen az, aki most nektek ki van szolgáltatva? Ez akkor is igaz, ha máskor pont fordított helyzetet éltek meg.

Amikor visszaélek valakinek a kiszolgáltatóságával, akkor mindegy mit nyerek rajta, vagyont, népszerűséget, pillanatnyi megelégedést, olcsó örömet: biztosan meg kell fizetnem az árát: erre utal Jézus, amikor az ítéletet említi. Hiszen ilyenkor nem a menny, hanem a pokol felé teszünk egy lépést. Pilinszky ezt így fogalmazza meg Terek c. versében.

A pokol térélmény. A mennyország is.
Kétféle tér. A mennyország szabad,
a másokra lefele látunk,
mint egy alagsori szobába,
fönről lefele látunk, mintha
egy lépcsőházból kukucskálnánk lefele
egy akarattal nyitva hagyott (felejtett?)
alagsori szobának ajtaján át.
Ott az történik, ami épp nekem

kibíratatlan. Talán nem egyéb,
kibontanak egy rongyosládát,
lemérik, hány kiló egy hattyú,
vagy ezerszeres ismétlésben
olyasmiről beszélnek azzal
az egyetlen lényvel, kit szeretek,
miről se írni, se beszélni
nem lehet, nem szabad.